

Rasové u Chlumce 12.-13.9.2009

V sobotu kolem oběda se na Chárovnu u Pamětníku dostavilo dle očekávání šestnáct dobrovolníků. Vzhledem k náročnosti akce je tento počet udivující. Typická středočeská krajina, z jedné strany lemovaná dálnicí D11 a z druhé ozdobena komínem elektrárny v Chvaleticích. Tedy něco pro skutečné znalce a fajnšmekry.

Část účastníků, posilněna obědem (dost vypečené výpečky) navrhovala již tak dlouhou trasu pochodu zdvojnásobit na šestnáct kilometrů a pokusit se tak podat mladorasovský výkon. Po diskusi, kdy bylo matematicky dokázáno (po odečtu času na prohlídku krás venkova, nutné zavodnění organismu a resuscitaci starších dobrovolníků), že výsledný kilometrový průměr by musel být 40 km/hod. To bychom překonali i rychlost afrických hrochů. Srovnej : sprintér Bolt dosahuje rychlosti 35,7 km/hod., našťvaný hroch 38,5 km/hod.

Takže následoval kyvadlový přesun auty do kladubského hřebčína, kde byla pro naše potěšení zaháněna a vyháněna stáda koní.

Následoval tvrdý a rychlý přesun do obce Kolesa. Pro unavené pochodující bylo již pouhé jméno Kolesa velkým afrodisiakem. JiKuč nasadil v tomto úseku zdrcující pochodové tempo.

Klobouk dolů, doktore.

Občerstvení v místní hospodě, podávané servírkou v kroji lasvegaského baru všechny uspokojilo, tak jako vizáž této příjemně výžilé venkovanky.

Následný třístametrový pochod do další restaurace U penzionu dopadl ještě dobře, ztratily se pouze dvě zkušené účastnice. Jak prohlásil přihlížející knížecí hajný pan Kalista: „To není pochod, to je parfózní hon.“

Další prodloužené občerstvení tým ale zcela rozhodilo.

Na čtyři kilometry dlouhou, nebezpečnou cestu lesem, plným neochočené zvěře, jsme vyráželi

po skupinkách. Občerstvení u vyřazeného trolejbusu tak bylo ohroženo. Padala tma. Naštěstí byla z trolejbusu vyslána záchranná pátrací četa pod vedením rovinného vůdce Dobroslava Tesaříka. Tragický scénář se tak nenaplnil a obávané Svijany jsme již pili všichni společně.

Po opuštění trolejbusu na nás čekala jediná překážka, a to avizované převýšení. Písčité duna, tyčící se za trolejbusem do výšky 1050 mm.

Byla pustá tma, a tak každý bojoval s dunou sám za sebe. Já osobně jsem zvolil bezpečný travers po úbočí tohoto místního vrcholu. Ještě tisíc metrů a už před námi voněla Chárovna plná steaků a zlatých bažantů. To bylo řečí a povídání.

Jak prohlásil trénovaný Aleš Merta: „Z toho pochodu mi hráblo až na dno sil!“

Abych ještě více posílil optimistickou náladu zde panující, tak jsem opět všechny ujistil, že navzdory krachu nízkonákladových aerolinií stále platí pozvánka na oslavu mých stých narozenin. Bezplatný výlet do Ria pro všechny kamarády. Na sambodromu to roztočíme. Odlétáme 18.12.2050 přesně v 19.30 hod. Buďte tam včas!

Nepřítomnost hudebních nástrojů a s tím spojené muziky operativně vyřešil sám JiKuč. Najmutí čtyř ukrajinských dělníků – muzikantů se ukázalo jako prozíravé. Pomocí autorádia a láhve vodky vyhrávali častušky až do rána. Jó, jako zamlada.

V neděli následoval hromadný přesun k soše rebela a společné focení. Bylo jednomyslně odhlasováno, aby tato fotka Rasů u Chlumce byla zaslána do Bruselu. Náš sveřepý výraz a zaťaté pěsti jsou jednoznačným poselstvím Evropské unii, že my, čeští sedláci z Prahy a venkova, si na svá práva a dotace sáhnout nedáme.